KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 10.6.2016 r.
COM(2016) 395 final

2016/0184 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, porozumienia paryskiego przyjętego w ramach Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Wniosek dotyczy przyjęcia, na mocy art. 218 ust. 6 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, porozumienia paryskiego w ramach Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC).

Podczas 21. konferencji stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (COP 21), która miała miejsce w Paryżu w dniach od 30 listopada do 12 grudnia 2015 r., przyjęto tekst porozumienia dotyczącego wzmocnienia światowej reakcji na zmianę klimatu. Porozumienie wejdzie w życie trzydziestego dnia po złożeniu instrumentów jego ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia przez co najmniej 55 stron konwencji reprezentujących szacunkowo przynajmniej 55 % światowej emisji gazów cieplarnianych.

W komunikacie oceniającym skutki porozumienia paryskiego[1], Komisja stwierdziła, że porozumienie paryskie powinno być podpisane i ratyfikowane w możliwie najkrótszym terminie. Rada Europejska z zadowoleniem przyjęła komunikat Komisji i podkreśliła konieczność ratyfikowania porozumienia paryskiego przez Unię Europejską i jej państwa członkowskie możliwie szybko i terminowo, tak by były one stronami od momentu jego wejścia w życie[2]. W pierwszej kolejności porozumienie zostało podpisane przez Komisję i Radę w imieniu Unii Europejskiej i przez wszystkie 28 państw członkowskich w ich imieniu podczas ceremonii podpisania na wysokim szczeblu, która odbyła się w Nowym Jorku w dniu 22 kwietnia 2016 r.

Porozumienie paryskie stanowi globalny przełom w mobilizowaniu wysiłków zbiorowych i przyspieszaniu transformacji populacji światowej w społeczność niskoemisyjną i odporną na zmianę klimatu. Zastąpi ono podejście przyjęte w ramach protokołu z Kioto z 1997 r., które zawiera zobowiązania ważne do końca 2020 r. Zobowiązania te nie będą kontynuowane po roku 2020.

Porozumienie paryskie otwiera możliwości dla transformacji gospodarczej, wzrostu gospodarczego i zatrudnienia. Jest ono centralnym elementem sprzyjającym osiągnięciu szerszych celów zrównoważonego rozwoju, a także realizacji unijnych priorytetów w zakresie inwestycji, konkurencyjności, gospodarki o obiegu zamkniętym, badań, innowacji i transformacji energetyki.

Porozumienie paryskie określa jakościowy cel długoterminowego zmniejszenia emisji zgodny z celem utrzymania globalnego wzrostu temperatury wyraźnie poniżej 2 C przy jednoczesnym kontynuowaniu wysiłków na rzecz zahamowania jej wzrostu do 1,5°C. W dążeniu do osiągnięcia tego celu, strony przygotowują, komunikują i pomyślnie realizują określone cele krajowe. Począwszy od roku 2023, strony będą przeprowadzały, w cyklu pięcioletnim, światowe podsumowanie emisji w oparciu o najnowszy stan badań i wykonania porozumienia, w którym będą odnotowane postępy i rozważane ograniczenia emisji, jej dostosowania i zapewnione wsparcie w tym zakresie.

Jeszcze przed COP 21, każda ze stron UNFCCC ogłosiła swój zaplanowany, ustalony na szczeblu krajowym wkład w realizację porozumienia. Unia Europejska i jej państwa

[1] COM(2016) 110 z dnia 2 marca 2016 r.

[2] Konkluzje Rady Europejskiej z dnia 18 marca 2016 r.

członkowskie jako pierwsze spośród największych gospodarek przedstawiły w dniu 6 marca 2015 r. swój zaplanowany, ustalony na szczeblu krajowym wkład odzwierciedlający ramy polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 ustanowione przez Radę Europejską w październiku 2014 r.[3] oraz przygotowany przez Komisję Europejską plan przeciwdziałania zmianie klimatu na świecie po 2020 r.[4] UE postawiła sobie ambitny cel polegający na zmniejszeniu własnej emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 40 % do 2030 r.

Unia rozpoczęła już proces realizowania celu co najmniej 40-procentowej redukcji emisji gazów cieplarnianych. Co się tyczy sektorów objętych systemem handlu uprawnieniami do emisji (ETS), 15 lipca 2015 r. Komisja przyjęła wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu wzmocnienia racjonalnych pod względem kosztów redukcji emisji oraz inwestycji niskoemisyjnych. Celem wniosku jest osiągnięcie wspomnianego celu w odniesieniu do sektorów objętych unijnym systemem handlu uprawnieniami do emisji.

Unia Europejska i jej państwa członkowskie wyraziły zamiar wspólnego działania w ramach porozumienia paryskiego[5], co znajduje odzwierciedlenie w art. 4 tego porozumienia. Unia i jej państwa członkowskie są współodpowiedzialne, zgodnie z ust. 18 tego artykułu, za przygotowywanie, przekazywanie i utrzymywanie kolejnych zaplanowanych, ustalonych na szczeblu krajowym wkładów, jakie zamierzają osiągnąć, i za prowadzenie krajowych działań łagodzących służących osiągnięciu celów ustalonego na szczeblu krajowym wkładu zgodnie z ust. 2 tego artykułu.

Art. 4 ust. 16 porozumienia paryskiego zobowiązuje do zgłoszenia w odpowiednim terminie sekretariatowi tego wspólnego działania, w tym poziomów emisji przydzielonych każdej ze stron. Odpowiedni poziom emisji przydzielony Unii obejmuje emisje gazów cieplarnianych na podstawie dyrektywy 2003/87/WE. Poziomy emisji w poszczególnych państwach członkowskich oraz włączenie użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa do ram energetyczno-klimatycznych na okres do roku 2030 zostaną określone w opracowywanym ustawodawstwie.

Norwegia i Islandia wyraziły chęć udziału we wspólnych działaniach prowadzonych przez Unię i jej państwa członkowskie. Warunki dotyczące ewentualnego uczestnictwa Norwegii i Islandii zostaną ustalone w przepisach towarzyszących. Niniejszy wniosek pozostaje bez uszczerbku dla sposobu, w jaki Norwegia i Islandia będą uczestniczyć we wspólnym działaniu.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Komunikat Komisji z dnia 2 marca 2016 r. zatytułowany „Po konferencji w Paryżu: ocena skutków porozumienia klimatycznego z Paryża” podkreśla fakt, że globalne przejście na czystą energię wymaga zmian w działalności inwestycyjnej oraz wprowadzenia zachęt we wszystkich obszarach polityki. Stworzenie stabilnej unii energetycznej w celu zapewnienia bezpiecznej, zrównoważonej i konkurencyjnej energii po przystępnych cenach dla obywateli UE jest priorytetem Unii. Osiągnięcie tego celu wymaga kontynuowania ambitnych działań na rzecz klimatu oraz postępów w innych aspektach unii energetycznej.

[3] Konkluzje Rady Europejskiej z dnia 24 października 2014 r.
[4] COM(2015) 81 z dnia 25 lutego 2015 r.
[5] Konkluzje Rady z dnia 18 września 2015 r.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Ramy polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 w całej gospodarce UE wyznaczają ambitny cel polegający na zmniejszeniu emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 40 % do 2030 r., a także cele dotyczące energii odnawialnej i efektywności energetycznej na poziomie co najmniej 27 %[6]. Wdrożenie ram polityki klimatyczno-energetycznej do 2030 r. jest priorytetem w kontekście porozumienia paryskiego. Jeszcze w tym roku Komisja zamierza przedstawić wnioski w sprawie dostosowania ram regulacyjnych UE dotyczących efektywności energetycznej i energii odnawialnej, w tym nowej struktury rynku energii.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

Podstawą wniosku jest art. 192 ust. 1 w związku z art. 218 ust. 6 TFUE. Art. 218 TFUE ustanawia procedurę negocjowania i zawierania porozumień pomiędzy Unią a państwami trzecimi lub organizacjami międzynarodowymi. W szczególności, w myśl jego ust. 6, Rada, na wniosek Komisji pełniącej rolę negocjatora, przyjmuje decyzję upoważniającą do zawarcia porozumienia w imieniu Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 191 i art. 192 ust. 1 TFUE Unia Europejska przyczynia się do osiągnięcia m.in. następujących celów: zachowania, ochrony i poprawy jakości środowiska naturalnego; promowania na płaszczyźnie międzynarodowej środków zmierzających do rozwiązywania regionalnych lub światowych problemów w dziedzinie środowiska naturalnego, w szczególności przeciwdziałania zmianie klimatu.

Te cele realizowano w Unii w ramach prawodawstwa, które będzie wymagało przeglądu w celu wdrożenia porozumienia paryskiego, co możliwe jest do przeprowadzenia jedynie w unijnym procesie legislacyjnym.

[6] Cel dotyczący poprawy efektywności energetycznej zostanie zweryfikowany do 2020 r. z myślą o podniesieniu poziomu na szczeblu UE do 30 %.

2016/0184 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, porozumienia paryskiego przyjętego w ramach Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1 w związku z art. 218 ust. 6 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Podczas 21. konferencji stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC), która odbyła się w Paryżu w dniach od 30 listopada do 12 grudnia 2015 r., przyjęto tekst porozumienia dotyczącego wzmocnienia światowej reakcji na zagrożenie związane ze zmianą klimatu.

(2) Zgodnie z decyzją Rady (UE) 2016/590 z dnia 11 kwietnia 2016 r.[7] porozumienie paryskie zostało podpisane w dniu 22 kwietnia 2016 r.

(3) Porozumienie paryskie wejdzie w życie trzydziestego dnia od daty złożenia instrumentów jego ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia przez co najmniej 55 stron konwencji UNFCCC, odpowiadających szacunkowo przynajmniej za 55 % całkowitych emisji gazów cieplarnianych. Stronami konwencji UNFCCC są zarówno Unia, jak i jej państwa członkowskie. Rada Europejska w swych konkluzjach z dnia 18 marca 2016 r. podkreśliła, że Unia Europejska i jej państwa członkowskie powinny ratyfikować porozumienie paryskie możliwie szybko i terminowo, tak by być stronami od momentu jego wejścia w życie.

(4) Porozumienie paryskie zastępuje podejście przyjęte w 1997 r. poprzez protokół z Kioto.

(5) Porozumienie paryskie określa między innymi cel długoterminowy zgodny z dążeniem do utrzymania światowego wzrostu temperatury znacznie poniżej 2 °C w stosunku do poziomu sprzed epoki przemysłowej oraz do kontynuowania wysiłków na rzecz utrzymania tego wzrostu na poziomie 1,5 °C w stosunku do poziomu sprzed epoki przemysłowej. Aby osiągnąć ten cel, strony będą przygotowywać, zgłaszać i utrzymywać kolejne ustalane na szczeblu krajowym wkłady.

(6) Na mocy porozumienia paryskiego od 2023 r. strony mają przeprowadzać, w cyklu pięcioletnim, światowe podsumowanie emisji w oparciu o najnowszy stan badań i wykonania porozumienia, w którym będą odnotowane postępy i rozważane ograniczenia emisji, jej dostosowania i zapewnione wsparcie w tym zakresie. Każdy

[7] Dz.U. L 103 z 19.4.2016, s. 1.

kolejny wkład danej strony powinien oznaczać postęp w stosunku do obecnego jej wkładu i odzwierciedlać jej najwyższe ambicje.

(7) Wiążący cel osiągnięcia co najmniej 40 % redukcji do 2030 r. własnych emisji gazów cieplarnianych w całej gospodarce w porównaniu z 1990 r. został zatwierdzony w konkluzjach Rady Europejskiej z 23–24 października 2014 r. w sprawie ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030[8]. Na posiedzeniu w dniu 4 marca 2015 r. Rada formalnie zatwierdziła wkład Unii i jej państw członkowskich stanowiący ich zaplanowany, ustalony na szczeblu krajowym wkład. Dnia 6 marca 2015 r. wkład ten został przedłożony Sekretariatowi UNFCCC[9].

(8) W komunikacie towarzyszącym wnioskowi dotyczącemu podpisania przez Unię porozumienia klimatycznego z Paryża[10] podkreśla się fakt, że globalne przejście na czystą energię wymaga zmian w działalności inwestycyjnej oraz wprowadzenia zachęt we wszystkich obszarach polityki. Stworzenie stabilnej unii energetycznej w celu zapewnienia bezpiecznej, zrównoważonej i konkurencyjnej energii po przystępnych cenach dla obywateli UE jest priorytetem Unii. Osiągnięcie tego celu wymaga kontynuowania ambitnych działań na rzecz klimatu oraz postępów w innych aspektach unii energetycznej[11].

(9) Rada potwierdziła w swoich konkluzjach z dnia 18 września 2015 r., że Unia i jej państwa członkowskie zamierzają działać wspólnie w ramach porozumienia paryskiego i z aprobatą przyjęła zamiar Norwegii i Islandii uczestniczenia w tym wspólnym działaniu.

(10) Wspólne działanie Unii i państw członkowskich zostanie uzgodnione w odpowiednim czasie i obejmie odpowiednie poziomy emisji przyznane Unii na podstawie dyrektywy 2003/87/WE oraz odpowiednie poziomy emisji poszczególnych państw członkowskich.

(11) Art. 4 ust. 16 porozumienia paryskiego zobowiązuje do zgłoszenia w odpowiednim terminie sekretariatowi tego wspólnego działania, w tym poziomów emisji przydzielonych każdej ze stron.

(12) Porozumienie paryskie jest zgodne z celami środowiskowymi Unii, o których mowa w art. 191 Traktatu, to jest z celami zachowania, ochrony i poprawy jakości środowiska naturalnego; ochrony zdrowia ludzkiego, oraz promowania na płaszczyźnie międzynarodowej środków zmierzających do rozwiązywania regionalnych lub światowych problemów w dziedzinie środowiska naturalnego, w szczególności przeciwdziałania zmianie klimatu.

(13) Porozumienie paryskie powinno zatem zostać zawarte w imieniu Unii,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Unii Europejskiej porozumienie paryskie przyjęte w dniu 12 grudnia 2015 r. w ramach Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC).

Tekst porozumienia paryskiego jest załączony do niniejszej decyzji jako załącznik I.

---

8 EUCO 169/14

9 http://www4.unfccc.int/submissions/indc/Submission%20Pages/submissions.aspx

10 COM(2016) 110 z dnia 2 marca 2016 r.

11 COM(2015) 80 z dnia 25 lutego 2015 r.

Załączona deklaracja kompetencji w załączniku II zostaje również zatwierdzona w imieniu Unii.

Artykuł 2

Przewodniczący Rady wyznacza osobę lub osoby umocowane do złożenia, w imieniu Unii, instrumentu ratyfikacji u Sekretarza Generalnego Narodów Zjednoczonych, zgodnie z art. 20 ust. 1 porozumienia paryskiego, wraz z deklaracją kompetencji.

Artykuł 3

1. Dokumenty ratyfikacyjne Unii składane są depozytariuszowi.

Państwa członkowskie dążą do podjęcia niezbędnych działań w celu złożenia dokumentów ratyfikacyjnych równocześnie z Unią.

2. Państwa członkowskie informują Komisję o swoich decyzjach dotyczących ratyfikacji porozumienia paryskiego lub, zależnie od okoliczności, o prawdopodobnym terminie zakończenia wymaganych procedur.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Rady
Przewodniczący